

SOL YANIM

Kültür – Sanat - Edebiyat

Cemalettin YALÇIN
SEN Kİ...

Sanki bir masaldı çocukluğum, masal!
Karanlıktı sadece korkum,
Sendin karanlıktan koruyan, tek umudum
Sen, sen benim mutluluğum...

Uçurtma misali uçardık göklerde uçtan uca
Hiç düşünmeden çılgın ve delice,
Bir fırtına alıp giderse
Sen bırakma beni , bırakma umudum...

Yine geldi bak! Sıra sıra neferler
Hani nerede o güzel öyküler
Neredeler, o geçen seneler?
Mazi olamazsın sen ki tek umudum...

Geldi mi kılıcını kuşanmış athı prensler,
Burnu uzayan tahta Pinokyolar?
Gitti artık gitti Yedi Cüceler...
Sen ki bırakma beni bırakma son umudum...

Nilay İrem YILMAZ

Zehra DEMİRCİ
SONBAHAR GÜNLERİ

Bir sonbahar günü evde otururken boş zamanımı değerlendirmek için, dışarı çıkıp doğayı keşfetmek istedim ve kendimi dışarı attım.

Rüzgarın ciğerime doldurduğu son baharın son kalan o çiçek kokularını izleyerek, kelebeklerin kanat çırpışlarını duyarken bir anda kendimi huzur içinde buldum. Kafamı kaldırıp güneşe doğru baktığımda, her ne kadar gözlerimi kıssam da bu soğuk sonbahar günlerinde kemiklerime kadar işleyen güneşin o sıcaklığı, gözlerimi kapattığımda beni ısıtıyordu. Bu duyguyu sadece tek başıma olduğumda yakalasam da, arkadaşlarımla kalın montlarımızı giyip titreye titreye oyun oynamak beni mutlu ediyordu. Annelerimiz bizim için endişelenip üşüdüğümüzü zannetseler bile biz koştuğumuz için bir şey hissetmezdik. İçimiz yansa bile parmak uçlarımız buz keserdi. Ama biz yine de inkar edip “Üşümüyoruz !” derdik.

Bazen sonbaharın buz gibi rüzgarı ve soğuğu ellerimizi çatlatsa da oyun oynamaktan asla vaz geçmezdik. Ta ki annelerimizin tatlı bir dille eve çağırıp “Haydi ödev yapma vakti!” demesine kadar. Annelerimiz çağırınca yarın için hemen plan yapardık. “Bugün top oynadıysak, yarın saklambaç oynayalım” düşüncesi aramızda küçük bir kargaşa yaratmıştır. Ama beş dakika sonra küçük tebessümler hep yüzümüzde olmuştur. Hafta sonu olduğu zaman ödevimi yapıp hemen dışarı çıkmak isterdim.

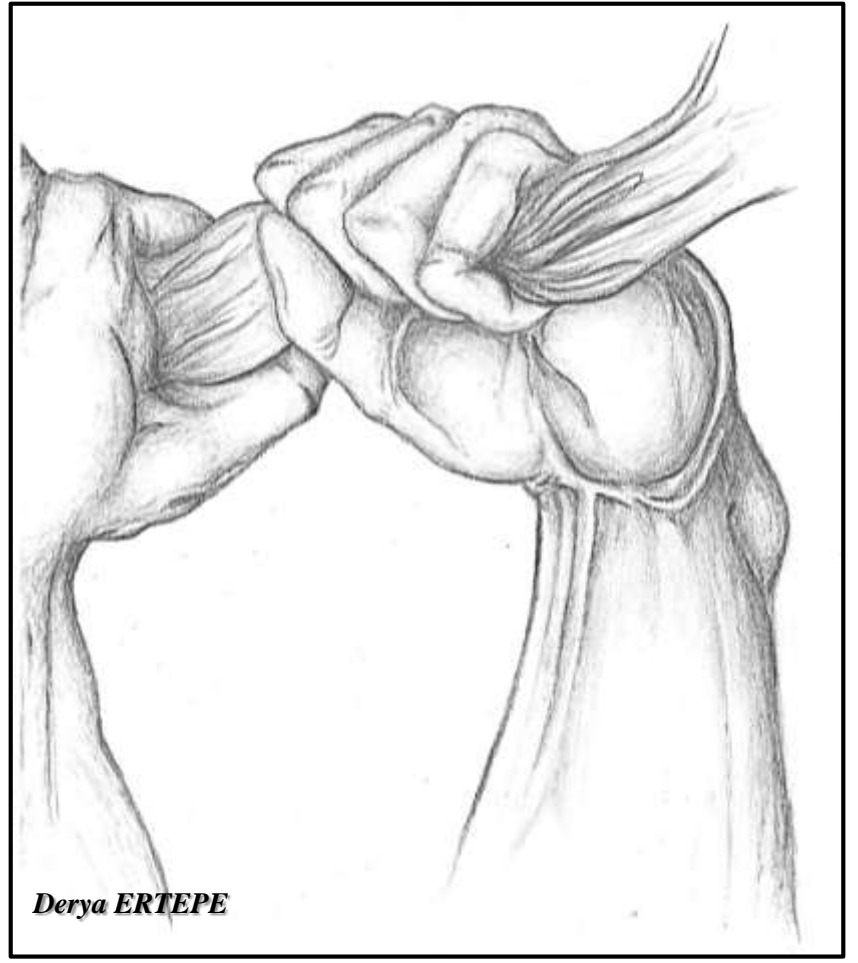
Güneşin sıcaklığı, kuşların cıvıltısı, sokaklardan geçen sebzececinin bağırışı, yaprakların hışırtısı beni baştan çıkarırdı. Doğayı iyice içimde hissettikten sonra, yarım saat içinde hep bir arada olurduk. Dışarıda hep beraber olup, doğayla iç içe koca bir günü tüketmek benim vazgeçilmezimdi. O güzel günlere hep bir hasret, hep bir özlem duyarım. Ama en güzeli ne biliyor musunuz? Arkadaşlığı ve doğayı hiç unutmadan yaşamak.

Beyza BADDAL
VAKİT NAKİTTİR

Zaman...Sizce ne demek hiç düşündünüz mü? Bu kelime sizin hayatınız demek. Nasıl mı? Her şey zamanla olup zamanla bitmiyor mu? Bir şeyi yaşarken aynı zamanda zamanınızı yaşamıyor musunuz? Bu zamanı kendimize göre uygulamıyor muyuz? Ama biliyor musunuz? Bazen hayatımız o kadar boş geçiyor ki hiçbir şey yapmıyoruz ve hayata anlam veremiyoruz.

Aslında bu bizim çok bol bulduğumuz zamanı geri tepmemi gibi bir şey. Bu zamanda gelip bir kitap okusak, kendimize yararlı bir şey yapsak ya da çevreye faydalı bir şey yapsak çok mu zor olur? Gerçekten insanlar o kadar bilinçsiz ki neyi, ne zaman yapacağını hayatını nasıl kontrol edeceğini nasıl yönlendireceğini bilmiyor ve böyle yaşlanıp gidiyorlar.

Olan neye oluyor biliyor musunuz? Ben size söyleyeyim , zamanımıza oluyor gereksizce. Faydasızca yapılan işlerden "zaman eşittir hayat" olan bir kelime, "zaman eşittir bilinmiyor" oluyor. Size şunu söyleyeyim bu kelimeyi hayatınızdan çıkarmayın ,her daim aklınızdan bulunsun. Ne zaman boş bir zamanınız olursa kendinize mutlaka bir uğraş bulun; emin olun bu şekilde hayatınızda birçok şey değişir. Unutmayın zamanınız aynı zamanda hayatınızdır.

Derya ERTEPE

Latife ACAR
HAYATIN İÇİNDEKİ GERÇEK

Sabahın ilk ışıklarıyla kendimi dışarı attım. Daha henüz güneş tam doğmamıştı. Hava puslu gibiydi; benim gibi, biraz yarım, biraz buruk, biraz da durgundu. Yolda nereye gideceğimi bilmeden yürürken bir parka girdim ve gözüme çarpan ilk banka oturdum.

Güneş bulutların arasından doğuyordu. Hayati bir unsur olan güneş bile bir mücadele içindeydi sanki, sonra o taşları delip yeşeren bu otlar, muhtemelen işine yetişmeye çalışan bu amca, herkes herkesin bir gayesi, mücadele ettiği bir uğraşı vardı. Peki ya ben, ben ne yapmalıydım diye düşünürken, bir ses işittim tok, üzgün, çile çekmiş bir ses duydum. Başımı çevirince yanımda oturan bir amca gördüm.

Bana: "Kızım bir derdin var herhalde." dedi.

Ben cevaben derdi olmayan mı var bu dünyada amca dediğimde, Haklısın kızım dedi ve devam etti: Seni daha önce burada hiç görmedim, ben buraya çok sık gelirim ve bu banka otururum.

Ben : "Aslında buraya daha önce hiç gelmedim, ilk kez yüreğim getirdi. Bu gün biraz tuhafım sanki kalbim beynimi sorguluyor gibi."

Doğrudur dedi ve devam etti: Ben buraya hep oğlumla gelirdim. Ama o artık ebediyete intikal etti. Biz hanımla hep bir evladımız olsun istedik ve Allah'tan hep bir evlat diledik. O da bize on dört yıl sonra verdi. Üç yaşından beri hep bu parka getirdim, ve bir gün şu sarı kaydırağın yanında düşüp bayıldı. Hemen hastaneye götürdük. Öğrendik ki kanser. Aylarca tedavi gördü sonra vefat etti.

Çok üzüldüm, başınız sağ olsun dedim. Bak kızım kaderinde ne varsa onu yaşarsın. Bazen yıllarca bir şey istersin, sahip olur ve tekrar kaybedersin. Bu hep böyledir. Bu hayatta kazanmak kadar kaybetmek de geçek, o yüzden her zaman şükret. Çünkü; ben belki hiç evlat sevgisi nedir tatmayacaktım ama Rabbim bana bir evlat bahsetti sonra da emanetini yanına aldı. Şükürler olsun ki evlat sevgisini tattım dedikten sonra işe gideceğini söyleyip yanımdan uzaklaştı. Evet çok haklıydı. Rabbim çok şükür ki o amcayı karşıma çıkardı. Şu hayatta ne kadar boşa zaman geçirdiğimi anladım. Şükretmek varken neden fazlasını aradım ki?

Melisa ÖREN
GÜZELLEME

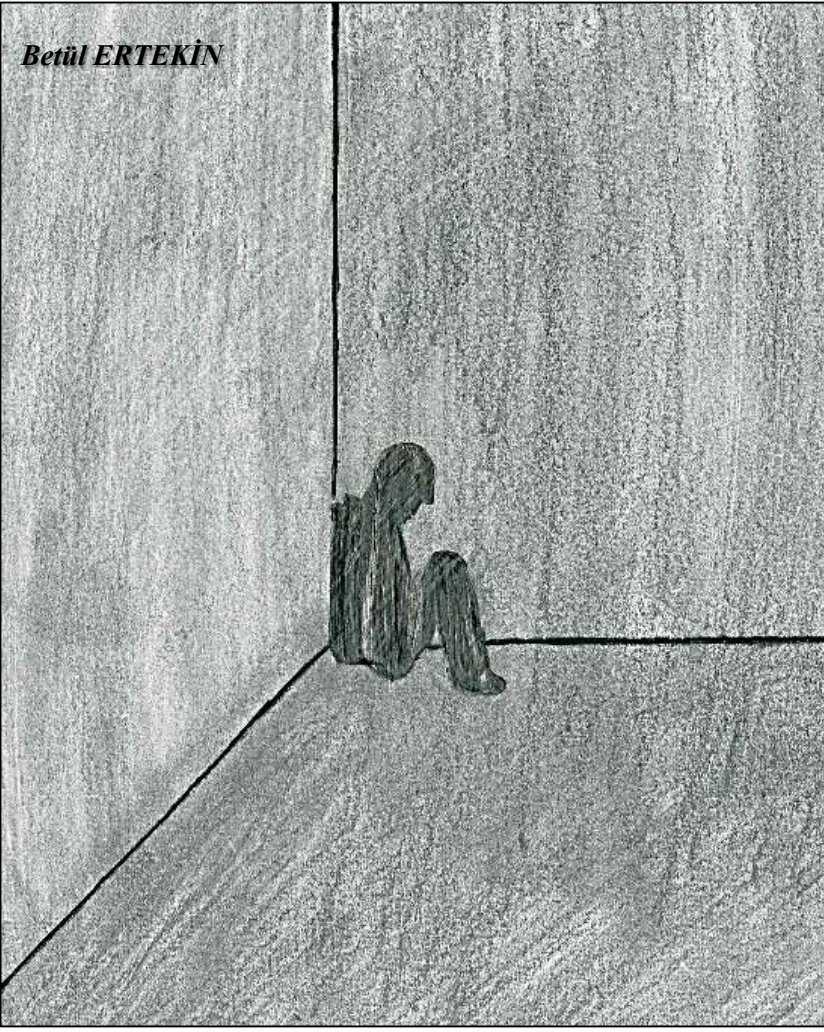
Nasıl özlemem sevdiceğim seni ,
Dünyayı görmeye değer gözlerin.
Bana gelmemiştir eşi benzeri,
Hayale ermeye değer gözlerin.

Gözlerini gören varır huzura,
Mutluluğun yayılır her tarafa,
Bizim sevgimiz herkeslerden fazla,
Daha çok bakmaya değer gözlerin.

Kimsede yoktur sende olan inat,
Nasıl sevdiğini bize de anlat.
Karşılık vermezsem bakışını çat,
Sana kavuşmaya değer gözlerin.

Melisa der ki sevdiğimi özledim,
Herkes bilse de görünmez özlemim,
Hoş bir sözle belirtmek istemiştım,
Çokça bağlanmaya değer gözlerin.

Betül ERTEKİN

Betül ERTEKİN
ÖYLESİNE

Bir varmış bir yokmuş gibiydim,
Sanki bedenim dünyada; ruhum düşlerimdeydi
Arada, insanların bana çağırışlarıyla, dünyada dönüyordum,
Değişimlerdeydim...
Aslında bu benim kaçış yolumdu her bir şeyden,
Kendi iç dünyama sığınıyordum.
Hayallerim vardı her derdime göğüs geren,
Her anda motive eden...
Ayaktayım, düşmedim ;
Öylesine boş vermiş,
Ama bir o kadar da umursarım.

Ayşenur KAPLAN
SADECE 15 DAKİKA LÜTFEN !

Aklımı tam anlamıyla kullanabilen bir insan mısınız? Peki her gece uyumadan önce sizi hesaba çeken bir vicdanınız var mı? Bazılarımızın onu hesaba çekebilecek bir vicdanı vardır ama, bazılarımızın yok.

Bazılarımız vicdanının beyaz boyalı duvarlarını siyah yapar. Onlar için gri bile yoktur. Onlar aslında siyahı bile hakketmezler. Siyaha boyadıklarını sanarlar. Bir vicdan bile yoktur aslında...

Ben adını en azından doğruya yorabilen on beş yaşında bir insanım. Ve inanıyorum ki beyaza boyadığım ama, yaşam koşulları nedeniyle duvarlarına siyah sıçramış gri bir vicdanım var. Her insan bembeyaz olamaz ya hep bir gri vardır. İnsanları bu konuda sınıflandırabiliriz aslında. Bence her insan elinde fırça ve beyaz bir boya ile açar gözlerini; boyar vicdanını. Yaşam koşulları, ona altın tepside siyahı sunar. Aldanır, asil siyaha boyar duvarları ama asla simsiyah olmaz. Hep masum bir beyazlık vardır içinde. Kimilerine bu beyazın olma ikri bile zor gelir küle çevirir vicdanı.

Hep bir köprüden önce son çıkış vardır. İnsan yeter ki istesin; küllerinden yeniden doğar vicdan ,ama , bazıları için bu artık çok geçtir. Savurmuş külleri kalmıştır Araf.

Eminim kimse bu satırlara kadar bazı şeyleri anlamadı. Hepimiz küçük İrmak'ı biliyoruz değil mi? Toz pembe hayallerine siyah örtülmüş, bembeyaz masum vicdanı sessiz çılgınlık atarak can vermiş küçük bir kız. Benim meselem ona insafsızlığı yapan Arafta kalmış şahıs ve o şahıs gibilere aslında.

Siz kimsiniz? Vicdanı beyaz veya siyah veya gri olan biri mi ya da en azından külleriyle oynayabilen biri mi? Tam olarak anlatmaya çalıştığım bu. Seslendiğim kitle en azından 15 dakikasını ayırabiliyor mu?

Vicdana dair bir şeyleri olanlara sesleniyorum. Lütfen bu olay son olsun. Olur mu? Kadın ve çocuklar hakkettikleri özgür yaşama kavuşsun.

Sizden sadece 15 dakikanızı ayırıp vicdanınıza sormanızı rica ediyorum. Lütfen dış dünyaya tıkayın kulaklarınızı ve vicdanınızın sesini dinleyin. O hep doğruyu söyler. Sizden sadece 15 dakikanızı çalan ben Ayşenur ...

Zeynep KESKİN
EY ŞEHİDİM!

Saat 10 suları... Ne karanlık, ne kasvetli bir gece... Sanki tehlike çanları çalıyor saatin ibreleri. Beyaz camın görüntüleriye ne kadar da vahşet dolu. ! Yüreğimi sıkıştıran kasvet artarak gönlümü cehennem ateşine çevirdi sanki... Siper yerine bedenler, avazı çıkana kadar yanlış diyen feryatlar, çoluk çocuk hepsi caddelerde. Gönlüm yangın yeri ...!

Savaş mı başlıyor yoksa cehenneme mi düştük? Çanakkale'nin torunları olarak vahşetin değişmeyeceğini anlamak bize de mi nasip oldu acaba?

Ey Aziz Şehidim! Kalemime sarılıp sana mektup yazma gerekliliği doğdu içime. Çünkü, bu vahşetin içinde sen bir güneş gibi doğdun gönlümdeki dağların arkasından...

Ey Aziz Şehidim, Çanakkale'deki Seyyid Onbaşı neyse sen de oydun benim için. Bir daha gösterdin ki aynı ruhu taşıyoruz atalarımızla. O gece Ayyıldızımız seccademiz oldu, battaniyemiz; sizinse kefeniniz... Öyle bir kefen ki tertemiz, şerefli ...

Saatin ibreleri diyordum ya, nasıl da tehlike çanları çalıyordu! Kalbim ölüm dakikalarını yaşıyordu . İşte sen, öyle bir yetiştin ki imdada; cehennemim döndü bir cennet bahçesine.

Sen şimdi tertemiz kabrinde yatıyorsun; görevini tamamlamanın rahatlığıyla. Sonra oturdum, düşündüm; "İnsan neden bu kadar acı çekmek zorunda? Neden?" Biliyorum; kızılıyorsun. Diyorsun ki, her şey vatan için. Evet her şey vatan için. Ama, herkesin bir vatani var. Oysaki öyle bir vatanlar olmalı ki dünyada; insanları merhametli olmalı, insanlara kıymamalı, alnını secdeye koyduğunda rahat olmalı, yaradılanı sevmeli Yaradandan ötürü...

Benim de korkum bu şehidim! Diyorsun ki, Korkma! Mehmet Akif'in dediği gibi... Korkmuyorum... Korkmuyorum! Senin gibi şehitler oldukça her zaman dev gibi çıkacağız dünyanın karşısına.

Kalemimden dökülen cümleler sana yazıldıkça içim rahatlıyor, seninle dertleşmek güzeldi benim için. Sen kabrinde rahat uyu. Çünkü bu vatani nöbetleşe bekleyecek bir Asım'ın nesli duruyor karşında. Rahat uyu!

Gonca GÜL

KADİFE

YENİ KELİMELER PEŞİNDE KOŞMAK

Okul içinde dolaşırken gözüme bir yazı ilişti. Goethe diyor ki: "Samimi olmayı vaad edebilirim, tarafsız olmayı asla..." Düşünüyorum olmuyor, düşünmüyorum olmuyor. Bütün gün bu söz, zihnimi kurcaladı durdu. Peki taraflı ve tarafsız olmak da mümkün mü?

Doğru ile yanlış var, haklı ile haksız, güçlü ile güçsüz... O zaman tarafsız olmak varsa taraflı olmak da var... Tarafsız yazar diyoruz, tarafsız gazete diyoruz, tarafsız kanal diyoruz. Diyoruz da diyoruz...

Sokakta çocuğunu döven bir baba görüyoruz; kınıyoruz ama, karışmıyoruz! Bir anne bir evladını çok sever, diğerini gücendirir, düşman olur; yanlış diyoruz, susuyoruz! Demiyoruz ki baba çocuğunu ne oldu da dövdü. Onu bu hale ne getirdi? Demiyoruz ki bu anne diğer çocuğunu niye az seviyor da gönlüne laf geçiremiyor. Hep bir taraftan bakıyoruz olaylara. Güya doğru olana. O zaman ne diyoruz tarafsızım.

Tarafsızlık da bir taraftır derler. Doğru tarafsızlık, tarafsız olma tarafındadır...

Her konuda tarafsız olunmaz ki canım dedim kendi kendime sonra. Ben Galatasaraylıyım; tarafım.

Meslek lisesini seçtim; tarafım. İstedğim üniversiteye gideceğim; tarafım. Dünya başkasına kötü ama, bana iyi; dünyaya tarafım. Ne kadar laf ebeliği yaptım değil mi? Haklısınız. Size de tarafım. Nasıl mı? Sadece istediğimi görmek istiyorum, diğer tarafı görmek istemiyorum. Çünkü gerçekler iter insanı, çevre iter, insanlar iter. Ben bu tarafı tutarsam öbür tarafı kaybederim.

Zihnim birden silkelenip Mevlana'nın sözlerini hatırladı. "Ya olduğun gibi görün ya görüldüğün gibi ol" Evet doğru. Olduğum gibi görünürsem tarafsız olurum, çünkü gerçeğim, Görüldüğüm gibi olursam taraflı olurum çünkü gerçeğin dışındayım. Taraflı mıyım, tarafsız mıyım? Mümkün müdür? Zihnim allak bullak oldu ya... En iyisi taraflıyı tarafsız bir köşeye atıp yeni kelimeler peşinde koşmak...

Sinem KARADAŞ
GÜZEL BİR GÜN

Güzel bir gün nasıl yaşanmalı? Aslında hem kolay hem de zor bir soru.

Eğer güzel bir gün geçirmek istiyorsan mutlu kalkmalısın sabahtan. Olumlu düşünmelisin. Kötü olayları defetmelisin aklından. Geçmişindeki iyi şeyleri düşünmelisin kötü şeylerin aksine. Kuş sesleri hoşuna gitmeli mesela. Kendini bir kuş kadar hafif hissetmelisin.

O gün boyunca sevdiğin şeyleri yap. Mesela, çık sokağa, deli gibi şarkı söyleyerek dans et. İnsanların ne dediğini umursama. Zaten bu dünyada herkesin her dediğini önemersen mutlu olamazsın. Çık bir dağa. İçindeki bütün şeyleri haykır gökyüzüne. Boşalt içini. Serbest bırakmalıyız bazen duygularımızı. Serbest bırakmalıyız ki onlar içimizde birikerek bir kor oluşturmasın. Gereksiz insanlar için kendini üzme mesela...Takma onu. Çocuk gibi davran bazen. İçindeki çocuğu yaşat.

Aslında burada olduğun gibi davran dedim. Olduğun gibi davrandığında bir günün değil her günün güzel geçer.

Nisa KAFKAS

BEN CENGİZ HAN

Ben Timuçin, sizin bildiğiniz adıyla Cengiz Han. Moğol soyundan gelen siyasetçi, asker, ana dili dışında başka dilleri de bilen ve han kişiliğine de sahip bir liderim.

Moğol kabilelerini buyruğum altında birleştirerek İmparatorluğumu kurdum. Başarılı bir lider olarak dünya tarihinde kolay elde edilemeyecek büyük sınırlara ve çok güçlü bir orduya sahibim.

Kağan olmadan önce Doğu ve Orta Asya'daki birçok göçebe topluluğunu birleştirerek Moğol Kimliği altında topladım. Bunların yanı sıra Orta Asya, Kuzey Çin ve İran'daki Harzemşahlar Devleti de dahil bir çok yeri fethettim. Hakimiyetlerim sonucu radikal olarak bu bölgelerin politikası değişti. Asya ve Avrupa daki sınırlarım sayesinde bilgi ve tecrübe akışını sağladım, Hıristiyan ve Müslümanlar arasındaki düşmanlığı kısa sürede azalmasını sağladım. Bağdat'ı yakarak İslam ve dünya tarihinin teknolojisini ve bilimini ileri götürebilecek çok önemli eserlerin yok olmasına sebep oldum.

Dünyada bir çok yeri istila ettim. İstilar sonucu çok kan döküldü. Bu yüzden tüm dünya tarafından acımasız ve kana susamış bir lider olarak gözükssem de Moğolistan'da oldukça sevilen, Moğolistan'ın atası olarak bilinen biriyim.

Sinem KARADAŞ

SEVGİNİN EN BÜYÜĞÜ

Sevginin en büyüğü...İki heceden ibaret sadece, ama dünyalardan daha büyük.

Daha anne karnında başlar aslında macera. İlk tekmeni ona atarsın. İlk o hisseder seni. Doğunca hele... Ağlamalarına o bakar senin. İlk hastalandığında o endişelenir. Her zaman yanında olur. Sen ağladığında o da ağlar. İlkokula başladığın gün o yanında olur. Ne olursa olsun hep senin yanındadır. Sana destek olur. İlklerini onunla yaşarsın. Yani anlayacağınız anne sevgisi o kadar büyüktür ki ölçülemez tartıyla, metreyle, hayatla; hiçbir şeyle...

İMTİYAZ SAHİBİ

İsmail YILDIZ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Yıldız CÜNNÜK

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Şafak AYYILDIZ

GÖRSEL DANIŞMAN

Dilek KOÇ

YAYIN KURULU

Yıldız CÜNNÜK

Şafak AYYILDIZ

Dilek KOÇ

OKUL ADRES TELEFON

GEVHER NESİBE MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ

Ankara Bulvarı No 66 Çubuk Ankara

0312 838 44 07